

В. „Законность“

ще излиза два пати въ седмицата:
въ четвъртък и неделя.

ЦЪНАТА МУ Е:

За година 9 лева
„ 6 мѣсеци 5 „
„ 3 „ 3 „
„ 1 „ 1 „

За въ странство:

се прибавят пощенскитѣ разности.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

Спомоществованията

почнуватъ отъ началото на всѣки мѣсецъ

Изма, ржкописи и пари се испращатъ
до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страни-
ца и по 1 ст. — на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Настоящия брой на в. „Законность“ се разпраща до всичкитѣ наши приятели и познайници по градоветѣ и селата съ молба да се разпространи вѣстника мѣжду населението, като се запишатъ възможното по голѣмо число абонати. Сжщото ще се направи и съ слѣдующитѣ три броя, послѣ което вѣстника ще се испраща само на онѣзи лица, които си прѣдплатятъ абонамента. Ние не располагаме съ никакви фондове за поддръжане на вѣстника си и, уповани на поддръжката на добритѣ си приятели изъ княжеството, ний сме твърдо рѣшени безъ пари никому вѣстникъ да не испращаме.

ИВАНЪ ВЪЛИНОВЪ

Моли Г. Г. книжаритѣ, на които съ връме е испратилъ свои брошури по „Офицерско-емигрантския вѣгросъ“ за проданъ, и които още не сж се растъкмили съ него, да побързатъ да сторятъ това въ едно най-скоро връме. Не распродаденитѣ до сега книжки могатъ да му се повърнатъ въ Руссе.

Тѣй като чистия приходъ отъ брошурата ще бжде употребенъ за една благотворителна и симпатична работа, автора се надѣе, че г. г. книжаритѣ не ще откажатъ да изпълнятъ просбата му съ пълна готовность.

Д-ръ П. Златовъ обявява, че адвокатското му писалище е въ собственния му домъ срѣщу военния клубъ, край Дунава.

1—3.

Живко Икономовъ

Зжбенъ Лѣкаръ

Свършилъ въ Московскій Университетъ

Приема болни всѣки день

адресъ: Улица Княжеска (срѣщо Михаилъ Х. Костовъ)

1—3.

Съ настоящето си честь имамъ да извѣстѣя на почитаемата публика въ Гр. Руссе и въ околията, че аптеката „КОРОНА“, находяща се въ улица Александровска, срѣщу дружеството „БЪЛГАРИЯ“, отъ днешна дата прѣмѣстихъ въ новото здание, принадлежащо на дружеството „ГИРДАЦЪ“. Понеже съмъ наредилъ тази аптека съ всички нови прибори и принадлежности, изискуеми отъ санитарния законъ, както и съ всички доброкачествени лѣкарства и други потребности, надѣвамъ се, че почитаема публика съ довѣрие може да очаква акуратното и бързото приготвление и отпущание на лѣковетѣ.

Съ почитание: Л. Хусакъ.

Аптекарь.

Руссе, 23 Октомврий 1896 г.

Въ числото на цѣль рѣдъ печални настѣдѣя, които ни остави режима на покойния български диктаторъ, Стамболова, и върху всѣко едно отъ които ние съ връме ще кажемъ своята дума, едно доста почтено мѣсто заема и тѣй наредения „провинциаленъ деребейлика“, т. е. онова срамотно общественно явление, което не би направило честь ни на най-назадничавия народъ на свѣта. Думата ни е за общепознатия фактъ, гдѣто въ всѣки малко или много

значителенъ български градъ, а по нѣждѣ даже и въ по-голѣмитѣ села, сж се закръжили по единъ-двама и повече „влиятелни хора“, приятели на правителството, безъ помощта и съдѣйствието на които българския гражданинъ и селянинъ не могатъ да намѣрятъ ни защита отъ злудука на властитѣ, ни правосъдие въ храмоветѣ на Темида. Въ центроветѣ на своята „патриотическа“ дѣятелность, тѣзи „приятели“ на силнитѣ на деня сж нѣщо повече отъ „блаженной памяти“ спахитѣ въ Туреко, нѣщо по отвратително отъ неограниченитѣ сатрапи въ Монголеко, гдѣто безъ съвѣсть и срамъ могатъ да се тѣпчатъ законитѣ на страната и, въ името на нѣкаква приближенность до власть имущитѣ, да се вършатъ най-ужаснитѣ произволи и безобразия. Прѣдъ подобни „влиятелни хора“ треператъ и органитѣ на администрацията, и изборнитѣ чиновници, и даже раздавачитѣ на правосъдието, понеже всѣки единъ отъ тѣхъ знае, че една телеграмма на „деребей“ до съответствующия министръ въ София е достатъчна, за да се уволни окръжния управитель, или околийския началникъ, да се растурия окръжния, градския, или селско-общинския съвѣтъ (припомнете си телеграммата на г. Ив. Ев. Гешова до г. Стоилова, „our Lovteha friends“) за растурването на Ловчанския градския съвѣтъ или, най-послѣ, да се отчисли, понизи, или прѣмѣсти нѣкой мировий сждия, членъ на сжда, или на апелацията. Тѣхното „влиание“ положително нѣма граници. То за сѣга всичкитѣ частни, общественни и юридически отношения на хората и не се спира прѣдъ нищо, когато трѣбва да се наложи. Вие напр. имате да земате нѣкаква сума отъ такъвъ единъ „деребей“. Искате си паритѣ — не ви ги даватъ. Мислите, че ако се обърнете къмъ мировия сждия, ще си ги земете? Пазилъ ви Господъ. Сждията хилядо пати ще отлага дѣлото ви, ще намѣри хилядо доказательства срѣщу справедливостта и основателността на вашия искъ, само и само да избѣгне нѣкакъ необходимостта да издаде рѣшение противъ „деребей“. Па и смѣе ли бѣдния сждия да прояви една подобна доблестъ, когато той, или е назначенъ по проекцията на влиятелния човѣкъ, или се крѣпи на мѣстото си по негово желание или, най-послѣ, може всѣки часъ да бжде отчисленъ и оставенъ гладенъ срѣдъ зима, само по една негова телеграмма?

Друга е работата, обаче, когато вие имате да давате. Ще ви съине силния и немилостивъ вашъ противникъ, и, не само ще си земе земанието, но ще ви „тури на око“ и тогава—тѣжко ви и горко!

Имате нѣкой по-важенъ процѣсъ прѣдъ сждебната инстанция, па била тя и най-високата, въ града, гдѣто се подвизава подобенъ единъ „деребей“. Е, добръ, ще правите, ще струвате, но ще ви *накаратъ* да се обърнете за защита къмъ него, и то не само, когато той е адвокатинъ, та това му е, тѣй да рѣчемъ, занаята, — ами и когато не е никакъвъ и никакво отношение къмъ сждилищата нѣма. Инакъ вашата кауза, колкото и да е справедлива тя, рискува да бжде изгубена. . . .

Синъ ви има нужда отъ степендия, — трѣбва „деребей“ да ви я изходатайствува. Братъ ви иска служба — „деребей“ ще му я даде. Искате да се изберете въ градския съвѣтъ, въ окръжната комиссия, въ народното събрание, — къмъ „деребей“ ще се обърнете. Прѣдприемачъ сте, не ви плащатъ ситуациитѣ за извършени работи, — „деребей“ ще ви помогне. И на всѣждѣ, и за всичко — той, и той, и пакъ той. Безъ неговата помощъ, безъ неговата „картичка“ до господинъ министра или управителя нищо — абсолютно нищо — не става.

И колко скъпо се исплащатъ тѣзи услуги и съдѣйствия на силнитѣ на деня. И колко жестоки и неумолими биватъ често пати тѣзи страшни „деребевци“!

*) Нашитѣ Ловченски приятели.

Ние не говоримъ вече за това, гдѣто тѣ сж вжтрѣ въ всѣко прѣдприятие, държавно, окръжно, или общинско, въ всѣки малко или много изгоденъ „гешефтъ“, въ всѣка най-мерзка и отвратителна комбинация. И въ тѣзи областъ безъ тѣхното участие нищо не става. Тѣхния прѣстъ се вижда на всѣждѣ. Мръсния печатъ на тѣхното „влиание“ се налага и върху най-чистата общественна и общеползна работа. . . .

Спомняме си сега, съ какво притворно омерзение ратуваха срѣщъ този ужасенъ за българското население бичъ — деребейлика — сегашнитѣ български управници, когато бѣха въ оппозиция. Какъ силно възставаха тѣ противъ безобразията на Стамболовитѣ „влиятелни“ приятели изъ княжеството, което послѣднитѣ бѣха обърнали на бащина мушния. Трѣбваше, обаче, едноврѣмешнитѣ оппозиционери, притворни врагове на деребейлика, да дождѣтъ на власть, за да почне този послѣдния да вирѣе още повече и да остави Стамболовия много по-назадъ.

И дѣйствително това ужасно и срамотно общественно зло напослѣдъкъ се е до толкова развило, и продължава да зема такива ужасающи размѣри, щото сѣтнинитѣ му положително не могатъ да се прѣдвидятъ. То застрашава да заглуши у българското общество всѣко понятие за честь, правосъдие и справедливостъ, да убие у народа вѣрата въ всѣкакви общественни и политически идеали и да разруши по единъ най-немилостивъ начинъ най-добритѣ надѣжди и упования на българския гражданинъ. Нѣма по-голѣмо общественно безобразие отъ това, което е правъ резултатъ на „деребейлика“. Да се продава правосъдието, да се вади на позоренъ търтъ честта на хората, да се покровителствуватъ рушветитѣ, да се купуватъ милости и благоволения, — това е най-долното състояние, въ което може да испадне единъ свободенъ народъ.

Ние бихме могли да посочимъ съ прѣстъ имената на мнозина провинциални „деребевци“, и, съ фактове на рѣцѣ, да ги приковемъ къмъ позорния стълбъ на общественното прѣзрѣние, но не е това цѣльта на статията ни. Задържаме си, впрочемъ, правото да сторимъ и тѣзи работи, ако потрѣбва. Ние написаме горнитѣ нѣколко рѣда, собствено, не съ туй намѣрение, а като се ржководѣхме исключительно отъ желанието да посочимъ на едно страшно общественно зло и да укажемъ, до колкото ни иде отражи, на мѣрцитѣ, които трѣбва да се зематъ за по-скорошното му прѣмахване.

Не се стѣсняваме да си кажемъ правото, че една отъ главнитѣ причини, които ни вселяватъ чувството на омраза къмъ днѣшъ властующитѣ и стремлението да се боримъ съ всички сили срѣщу правителството на г. Стоилова, — е именно покровителството, което това послѣдното оказва на своитѣ безотговорни и безсрамни „деребевци“. Надѣемъ се, че така сжщо глѣдатъ на работата и многобройнитѣ ни приятели въ Руссе и въ провинцията. Апелираме, прочее, къмъ тѣхния патриотизмъ, къмъ тѣхнитѣ скъпи за насъ симпатии и ги молимъ да се готвятъ безъ страхъ за прѣдстоящитѣ избори, когато, съ бюлетинитѣ въ рѣцѣтѣ си, тѣ ще турятъ край на това „белгийско“ безобразие, и ще прѣдаждѣтъ властта въ рѣцѣтѣ на други хора, които ще сумѣятъ да унищожатъ „деребейлика“ въ самия му корень.

А че това ужасно зло е искоренимо и че потрѣбнитѣ за тая цѣль мѣрки могатъ да се зематъ, ние ще докажемъ въ една послѣдующа статия.

ЗАЩО РАСПУСТНАХА НАМАРАТА.

Слѣдъ паданието на Стамболовия режимъ, нѣколко властолюбци, бивши „патриоти“ и другари на

Стамболова, възползувани от обстоятелството, че въ него време минаваха прѣдъ когото трѣба за легал на опозиция на Стамболова и се наслаждаваха съ пълното довѣрие на княза, заграбиха властта и поеха управлението на страната съ девизата, „законност и свобода“, въ противорѣчие на характеристикното „вътрѣшно убѣждение“ на Стамболова. Въ медовия мѣсецъ на това управление, „въдворителствъ на законността и възстановителя на свободата“ на българскитѣ граждани, при триумфалнитѣ си шествия по различнитѣ краища на България, обичаваше върушването и опонено от хубави думи и идеи население, като му обѣщаваше пълното възстановление на потъпканата му гражданска и политическа свобода и го увѣряваше, че то безвъзвратно е спасено от тиранство и произволи. Слѣпо и безусловно прилагане на основния ни законъ и съобразенъ съ данъ-коспособността на българскитѣ граждани бюджетъ отъ една страна, и възстановление правилни отношения съ всички държави отъ друга, бѣше лозунга на новото спасяващо България правителство.

Не мина много време, обаче, и прѣзъ първата още сесия на избраното съ „морално влияние“ и свѣщегасение народно събрание, жаждата за първенство и власт смрази и тъй неестественно сплотени-тѣ до тогава главатари на „легалнитѣ“, така щото по-хитрия, и, за подлизурство и блюдолизество по-способния, успѣ да изрита съперницитѣ си отъ министерскитѣ имъ кресла, които влѣзоха въ рѣдоветѣ на опозицията, като се замѣстиха отъ по-благонадѣждни и низкопоклоняващи се креатури, охотни изпълнители на прищевкитѣ и волята на тия, които имъ подариха властта. Настъпи време да събиратъ плодове на положенитѣ отъ различнитѣ стълбове на народняцитѣ трудове, появили се претенции за министерски кресла и дипломатически агентства отъ обходенитѣ и необлагодѣтелствувани братя. Искаха се разни ходатайства за освобождение и опрощение отъ затвора на арестанти, осъдени вече окончателно. Било обаче за това, че не успѣли да добиятъ благоволение и благосклонност отъ по-горне мѣсто, или пъкъ че шефътъ имъ не признава въ тѣхъ особено значение въ партията, претенциитѣ имъ оставени неудовлетворени, онеправданитѣ не се стѣсняваха да заплашватъ г. Стоилова, че ще му обърнатъ гърбъ и че ще усилятъ рѣдоветѣ на и безъ туй голѣмата опозиция. Това заплашване взе по сѣстъръ характеръ съ избирание градски съвѣтници въ Пловдивъ на хора, които съвѣтъ не бѣха отъ категорията на благонадѣжднитѣ за г. Стоилова и консерваторитѣ, и които избори той не счете за опортунно да потвърди. При това не понятното и възмутително за г. Стоилова избирание на г. Драганъ Цанкова за народенъ прѣдставител съвѣтъ не бѣше по угодата му и разстройваше бѣдѣщитѣ му планове. Прѣдъ видъ на това, че Г-ну Стоилову предстоеше перспективата да види до сегашното си искусствено болшинство резнебитено съ единъ евентуеленъ изборъ на г. Цанкова за прѣдседателъ на камарата, нему не оставаше нищо друго освѣнъ да се прости съ властта, за която той се мисли че е роденъ, или пъкъ да направи отчаянна крачка, като не си прави никакви скрупули и се ангажира за увѣличението на короннитѣ прерогативи въ най-широкъ размѣръ и ограничението правата на народа до възможния минимумъ.

Съ доклада си до държавния глава, предъ видъ на това че България е извадена отъ ненормалното положение, въ което се намираше, и че положението ѝ е легализирано, г. Стоиловъ намира, че сега му е времето, да се направи новъ апелъ къмъ народа, за да се искаже въ едни нови избори за народни прѣдставители върху посоката, което желае да даде на своитѣ държавни работи. Да видимъ сега, искренъ ли е този мотивъ на доклада, т. е. дали дѣйствително г. Стоиловъ е въодушевенъ отъ желание чрезъ нови, свободно направени избори отъ народа, да намѣри подкрѣпление въ направлението си, или пъкъ чрезъ тия избори той се домогва, като се избави вече отъ утечителната за него камара, въ която опозицията можеше да стане болшинство, да приложи на практика моралното и материалното си влияние, като шефъ на полицията и министъръ на Н. Ц. В. княза, и да сполучи да си създаде чисто консерваторско болшинство, което слѣпо да изпълни завѣтнитѣ идеали на консерваторитѣ у насъ, а именно: суспендирването, или, най-малко, ограничението на омразната нему конституция въ смисълъ, да се увѣличатъ преимуществата на короната и аристократ-

ствующитѣ, въ ущърбъ на народоуправлението. Г. Стоиловъ не е вчерашенъ въ нашата политическа арена, не за пръвъ пътъ е той министъръ въ България, но характеристикното е, че не е дошелъ никога на властъ, вслѣствие на волята на народа, воля иска-зана по единъ свободенъ и законенъ начинъ, а напротивъ всѣкога единствено по милостъ на държавния глава, или пъкъ при извънрѣдни реакционерни врѣмена. Има ли се основание прочее да се вѣрва, че той пакъ, чрезъ новъ апелъ къмъ народа, г. Стоиловъ желае да се манифестира истинската му воля. Достатъчно е да си спомнимъ срѣдствата, които се употребиха отъ правителството при различнитѣ избори отъ 18 Май 94 г. до сега. И тамъ даже, гдѣто съществуващото на г. Стоиловия кабинетъ твърдѣ косвенно се преюдицирваше, каквото бѣше случая съ послѣднитѣ избори за градски съвѣтници, помнятъ читателитѣ, каква свобода се даде и до колко урнитѣ бѣха истинскитѣ изражения на народната воля: жандарми, шайки, войска и околийски началници—къмъ тѣхъ г. Стоиловъ апелирва за избори, тѣхната воля и енергия иска той, а не тая на народа, съ името на който злоупотребява въ доклада си. Ако дѣйствително него го въодушевяваше идеята за узнаване същинската воля на народа, като знае какво значение има за изборитѣ едно правителство, възлѣзло отъ една на сила скроена партия, която се безразборно бори за съществуването си, заедно съ доклада си за распускане на камарата, той трѣбваше да поднесе оставката на цѣлия кабинетъ, съ предложение да се назначи едно врѣменно неутрално министерство (*ministère d'affaire*), което да има за задача да произведе изборитѣ безъ всѣко морално и материално влияние, безъ полиция, безъ войска, безъ шайки. Напротивъ, съ продължаванieto си да стои въ кабинета, г. Стоиловъ показва че той иска да си наложи волята на народа, а не послѣдния съ волята си да даде направление на държавнитѣ си работи. Известно е, че водителитѣ на четиритѣхъ опозиционни фракции бѣха приети на ауденция отъ княза, за да исходатайствуватъ гаранция за свободни избори. Това обстоятелство, колкото и да подѣйствува въ народа, като укрѣпи надѣждитѣ му, че княза ще се рѣши най-послѣ да консултира истинската народна воля, като отстрани настоящия кабинетъ съ време и му отнеме възможността да прави полицейски избори, толкова невинната, че колективната молба на водителитѣ на опозицията е била отхвърлена, поставя народа въ положение да мисли, че нему предстоятъ още испитания и че трѣба да се проси съ досегашнитѣ си надѣжди за възстановлението на истинската свобода и строгата законност.

Малкъ Фелетонъ

Да угасимъ свѣщитѣ за всѣкога!

И нѣма да престанатъ, до като не удущатъ въ ржцѣтѣ си тѣзи „Конституция“, която имъ пречи въврѣдъ и всѣкога. Годината 1881-ва са повтаря, но не съ тогашнитѣ срѣдства, а съ срѣдства по изтънчени, по обработени, но обвити въ измамата и лъжата, съ срѣдства въздигнати въ система и основани на щика, ножа и патрона въ стрѣлбата.

До колкото помнимъ, г-нъ Стоиловъ, този „джентлменъ“ мѣрдавецъ, слѣдъ вълшебнитѣ му думи „Законност и Свобода“ угаси свѣщитѣ въ прочутитѣ избори на Бѣлослатина и узурпира узаконенитѣ права на 4000 души граждани (селенитѣ, спорѣдъ него, не трѣба да сж граждани, а само данокоплатяща рая).

Въ послѣднитѣ избори за общинитѣ, г-нъ Стоиловъ обѣща на Орѣховскитѣ граждани *изма* свобода на изборитѣ, даде *честно* слово на Орѣховския гражданинъ Т. А., че е заповѣдалъ най-строга неутралностъ на Окол. Началникъ (бивши учител!), ако обичате: даде му депеша въ 7 ч. пр. об. прѣди изборитѣ, и, слѣдъ това, Окол. Началникъ съ камшикъ бие гдѣ кого свърне и не иска да знае за депешата на шефа си, която му са показвала подъ носътъ отъ гражданитѣ. Ами въ Габрово, Бѣла, Руссе и всѣкадѣ въ България изборитѣ за Общитѣ управления не станахъ ли подъ жандармскитѣ шайки, ботушитѣ и револверитѣ имъ?

И сега, когато този мѣрдавецъ джентлменъ умнишлено разпуща камарата и, жеденъ за нови избори, за нови по своему подобию депутати,

безъ стѣснение явява, (вижд. бр. 109 отъ 15 Окт. на „Българския (!) Търгов. Вѣстникъ“) *че ще вземе съ ржцѣ избирателното движение* и за тѣзи цѣль той и дружината му, г. г. министри щѣли да *излъжатъ по обиколка въ провинцията*. Съ други думи ще излъжатъ *по чиста агитация, по лична агитация*, пълна съ всичко министерско внушение, морално влияние, и *внушителна настоятелностъ* прѣдъ околийски началници и управители, прѣдъ прокурори и сѣдии, прѣдъ *частни заинтересовани* лица по разни работи, прѣдъ директори на дружества и пр. и пр. *гражданствености, екземплярности*, кметове, прѣдседатели на (не) постоянни комиссии и др. под. *вътрѣшри* на вътрѣшната политика, щото спокойно ще са завърне *мѣрдавецъ* съ мѣрдавецитѣ си другари въ столицата, отъ гдѣто, прѣди 17 Ноем. идущ., ще събере жититѣ на избирателното движение въ ржцѣтѣ си и ще угаси свѣщитѣ не вече само въ Б. Слатина, а въ цѣлото наше отечество, въ цѣла България.

Не трѣбватъ свѣщи да имъ свѣтятъ! Долу свѣтлината! Долу виделината! Да живѣй тъмнината! Бухалитѣ и кукумявкитѣ обичатъ тъмнината. *Въжътъ на тъмнитѣ* са изправя изново срѣщо *въска на свѣтлината!*

На 17 Ноем. оржжието ще диктува, *оржжието ще говори, а закона ще млъкне, ще опѣмъ.*

Законъ ли пакъ заговори слѣдъ горнята дата? Ний твърдѣ много са съмнявахи. Единъ день този законъ, тѣзи Конституция, трѣба да бѣде убита, трѣба да млъкне, да заглъхне и да ъ забрави този народъ. Да, да нѣма вѣче прикази и укази *по народната воля*, а по волята на мѣрдавеца джентлменъ, г-нъ Стоиловъ и С-іе. Камарата, която ще даде депутати *по образъ и подобие* г-ну Стоилову, ще забие ножа въ правата на народа да издхнатъ за винаги. Ами потомството? Нищо! То щѣ се въешитае по духътъ, по подобieto и образа на свѣщогасителитѣ и ще удобри, и ще възхвали *свѣщогасителя*.

Монархическа конституция е девиза на консерваторитѣ свѣщогасители. Помнимъ йоще гонимата имъ цѣль, тѣхната программа. *Монархията* подъ булото на конституционализма. Трънъе подъ трандафелътъ, бодли, шишове и обръчи за стѣгане свободата подъ мекия, кадифеенъ платъ. На този платъ ще бѣдежъ поканени да сѣднѣми на 17 идущ. Ноем.

Внимание! Нека не забравимъ 1881-ва година! Нека си спомниме, че не само за земни блага сме граждани въ това наше отечество, но *че сме длъжни* да оставимъ свобода, *изма* и разумна, на нашитѣ дѣца, а не послѣ тѣ да ъ държатъ и печелатъ съ тѣжки, кървави жертви. Историята ни дава стари и нови примѣри.

Тѣзи свобода, тѣзи граждански права, освѣтени отъ *священната* наша Конституция, подарена намъ отъ Царя-Освободителя, отъ О Божѣ почивния нашъ Освободителъ, — този неговъ нержктворенъ паметникъ, ще трѣба ли да допустнемъ ний, живитѣ свидѣтели на нашето освобождение отъ 500-годишното робство, да посѣгнатъ да го разоржтъ, да го разрушатъ вразитѣ му, закѣти противъ него йоще когато са появи въ Търново, йоще прѣди 18 год.!! Това допустнато веднѣждъ, е явно доказателство, че не сме били и *не сме достойни за свободата*, че сме хора безъ съзнание, безъ характеръ, не зрѣли, че „не сме народъ, а мърша“.

Нека са стѣгнеме за легална, тиха борба, но смѣла, рѣшителна и безстрашна. Да поведеме борбата безкористно, честно и искрено всички доблѣстни граждани въ всичкитѣ къшета на България, да са съединиме, да са сплотиме ведно и да запазиме за дѣцата си поне гражданскитѣ права отъ тѣзи, които посегатъ на тѣхъ днес!

Отъ всѣко кѣтче, отъ всѣка долина и могила на тъмнитѣ гори да са чуе гласътъ на всѣки *истински българинъ*, че не иска друго

а гарантирана свободата на изборитѣ на 17 Ноем.

отъ едно друго Министерство, назначено само да произведе изборитѣ и да са оттегли.

Тамъ гдѣто има жандарми на конѣе и пѣши, въоръжени въ боенъ строй, не може да бѣде свободенъ изборъ. Тамъ, гдѣто се испрачатъ роти войски да държатъ щикетѣ надъ главитѣ на избирателитѣ и пушкитѣ пълни съ боеви патрони, нѣма свобода на изборитѣ, нѣма законъ, нѣма гаранция за живота и свободното гласоподаване на *същинския*

гражданинът, който плаща даждия, пълни хазната и поддържа войната въ военен връме.

Тамъ обнѣжтъ всичкитѣ прости, отъ долна натура събрани нехранимайковци, хора напоѣни и наплатени, нагласени да биждтъ на смъртъ.

Тамъ гдѣто е дадена воля на оржието, закона мълчи и нѣмѣй.

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Слѣдъ благополучното завършване на пътуването на руската Царска двойка изъ Европа, дипломатията и печата на великитѣ сили пакъ се заловиха за старата си работа, както е познато, никога не се свършва. Нека спомнѣмъ, впрочемъ, че впечатлението отъ визитата, що Царъ Николай направи на френската република, още не се е изгладило. Парижъ продължава и до днѣсъ да живѣе подъ натиска и приятната импресия на великото това събитие, което, прѣди десетина години, а може би даже и по не отдавна, би се смѣтало за невъзможно. Личуванията на френския народъ сж се прѣспеси тѣзи дни отъ декориранитѣ още парижски улици въ сградитѣ на Парламента, гдѣто прѣдседателитѣ на камарата и сената сж най-прочувствувани думи сж обяснили прѣдъ прѣдставителитѣ на френкия народъ всичкото значение на станалото въ Парижъ прѣзъ „руската седмица“. (*) Думата „свѣзъ“, употребена отъ русския Царъ, при опрѣдѣленіе отношенията мѣжду Руссия и Франция сж силно подигнала духа на френския народъ и той, уповавъ на поддржката на такъвъ мощенъ свѣзникъ, глѣда спокойно на бѣдѣето, когато, Франция не само ще си сдобие прѣдпшното значение въ копелера на великитѣ европейски държави, ами и ще постигне, може-би, идеалитѣ, завѣщани нему отъ злополучния разгромъ на 1870 година.

Вѣстникитѣ въ Германия, Австрия и Италия сж заеги тѣзи дни съ едно раскрытие, което органа на Ки. Бисмарка направи напоследѣкъ, по поводъ на неговитѣ „свѣзъни“ отношения къмъ Россия, въ момента на сключаваніе знаменития отбранително — нападателенъ договоръ съ графа Калюки и сийоръ Криспи, — отношения, които отпослъ ужъ биле развалени и докарани до крайна патѣннатост отъ неговитѣ „недостойни“ замѣтителни, графа Каприви и княза Хохенлое. Желѣзния канцлеръ обяснява, че той е сключилъ тройния свѣзъ, не само безъ всякакви агресивни (по отношение къмъ Россия) цѣли, ами като се е намѣрвалъ въ прѣкрасни отношения съ источния си свѣзъ, и даже като е ималъ единъ формаленъ договоръ съ послѣдния за единъ приятелски неговъ неутралитетъ, въ случай на война съ Франция. Князь Бисмаркъ твърди, че ако неговитѣ наследници, особено графъ Каприви, не биха биле тѣй „недалекогледни“, тѣ не щѣха да развалятъ отношенията между Германия и Россия, и послѣдния никога не би се рѣшила на единъ свѣзъ съ Франция, който сега тѣй силно заплашва сигурността и цѣлостта на Германската империя.

Поведението на княза Бисмарка въ случая се осжжда, не само отъ виенския и римски печатъ, които го считатъ за подло и коварно по отношение къмъ интереситѣ на Австрия и Италия, — ами се силно напада и отъ страна на Германската официозна преса, която обличава създателя на Германското единство въ издаване на държавни тайни и въ прѣдательство къмъ интереситѣ на Германия. Но желѣзния канцлеръ, спорѣдъ както знаемъ, не е отъ оиѣзи хора, що обичатъ да оставатъ длѣжни комуто и да било, и въ една остра статия въ **Hamburger Nachrichten** срѣждъ Германскитѣ официози, доказва, че той не само не е издавалъ никакви държавни тайни, като е съобщилъ горното раскрытие на своитѣ съгосотвенности, ами е щѣлъ да го направи още прѣди сключаваніе на тройния свѣзъ, ако не била се въспротивила Россия. „Лѣжа е“, казва органа на Ки. Бисмарка, „че въ случая е имало мѣсто нѣкакво коварство по отношение къмъ силитѣ на тройния свѣзъ, понеже, по смисъла на договора, всяка една отъ договоритѣ държави е имала право да сключва подобни съглашения на страни, безъ да наруши своитѣ задължения“.

Италия токо-що отпразднува свадбата на своя прѣстолонаслѣдникъ съ Черногорската княгиня Елена. Италианския народъ е искавалъ такава искрена радостъ, по поводъ на това честито задомяване на бѣдѣщия си Кралъ, каквато рѣдко се е случвало да се искава въ отечеството на Гарибалди отъ 25 години насажъ. Черногорския Князь Никола, който е прижествувалъ на свадбенитѣ празнувания на дѣщеря си, е билъ прѣдмѣтъ на неколкократни овации и акламации, отъ страна на населението.

Въ Турция, спорѣдъ както съобщихме и въ миналия си брой, работитѣ рѣшително не отиватъ добръ. Портата, увѣрена, че силитѣ, благодарение на тѣхнитѣ заплетени и срѣжджположни интереси на Истокъ, не ще се рѣшатъ да прибѣгнатъ къмъ рѣшителни активни мѣрки, за да я принудятъ да въведе потребнитѣ реформи въ управлението си, отлага работитѣ *ad infinitum* и се

надѣе, повидимому, че единственното срѣдство да се „умирятъ“ империята е да се истрѣбятъ всичкитѣ ѣ християнски жители.

Отъ Ц-градъ съобщаватъ за нови заговори на арменитѣ, за покушение върху живота на патриарха Вартоломея и пр. вѣроятно, да се оправдае новия налогъ отъ 20 до 250 гроша на човѣкъ, който султана е рѣшилъ да събере отъ своитѣ подданици, за да се допълни въоржѣніето на *селскитѣ стражи*, т. е. башибозукитѣ, които, по единъ знакъ отъ Шейхъ-уль-Ислама, да възстанатъ като единъ човѣкъ и да обрнатъ въ прахъ и пепелъ всичко християнско въ държавата на Османа.

Силитѣ сж поискали обяснение отъ Портата за този подозрителенъ новъ налогъ и съмнителни „селски стражи“ и макаръ и да имъ се е отговорило малко „иблишимия“, по посланицитѣ се надѣятъ да наложатъ на Турекото правителство да се откаже отъ тѣзи севда.

Послѣднитѣ извѣстия отъ Цариградъ клонятъ да оправдаятъ тази надѣжда. —

Н. В. Сърбския Кралъ, слѣдъ едно тридневно прѣбиваніе на гостѣ у държавния глава на съседната намъ Румѣния, е отпътувалъ завчера обратно за Бѣлградъ по желѣзницата, прѣзъ Питеци, Крайова и Т. — Северинъ. Отъ послѣдния градъ Сърбския Кралъ се е качилъ на своята яхта „Делиградъ“ и е заминалъ за столицата си по Дунава.

Румѣнскитѣ вѣстници показватъ голѣмо задоволство отъ посѣщението, което младия кралъ на съседната тѣмъ Сърбия направи на господаря имъ и като че клонятъ да му прѣдадѣтъ нѣкакво важно политическо значение.

Ние, които добръ знаемъ симпатитѣ на сърбския кралъ къмъ Россия и като имаме прѣдъ видъ познатитѣ тѣжнелия на кралъ Карла къмъ „лигата на мира“, — се съмнѣваме въ достовѣрността на свѣдѣніята, що ни донасятъ влашкитѣ вѣстници, и сме по-склонни да видимъ въ това посѣщение единъ простъ актъ на държавна и дипломатическа въжливостъ, много естествена въ отношенията на двѣ съседни държави.

„Новое Врѣмя“ отъ 18 тога донася една тенденциозна телеграма отъ София, источника на която не е мѣчно да се налучи. Телеграммата съобщава, че, поради неотдавнашното съглашение на г. г. опозиционеритѣ шефове, между русофилитѣ въ България се появилъ нѣкакъвъ расколъ, тѣй като по-голѣмата частъ била противна на въ-какво съглашение съ русофобитѣ г. г. Радослава и Гръкова.

Ние държимъ да прѣдупрѣдимъ нашитѣ читатели, че никакъвъ расколъ между русофилитѣ у насъ не е ставалъ, защото „не е имало защо да става. Споразумѣніето на г. г. опозиционеритѣ шефове да искатъ колективна ауденция у Княза, когато свободата на изборитѣ се заплашва отъ една тайфа властолюбиви „белгийци“ — не е никакво принципиално съглашение, което да може да смутити когото и да е.

Косата на българското правителство, което само съ интриги се занимава, надѣмъ се и тукъ ще удари о камѣкъ.

ВЖТРѢШНА ХРОНИКА.

— Спорѣдъ обѣщаніето, що бѣхми дали на читателитѣ въ първия брой на вѣстника си, поврѣщаме се днѣсъ върху въпроса за правото на Управителния Съвѣтъ на Дружество „България“ да прави *подарѣци* за смѣтка на акционеритѣ, безъ да ги пита.

Имаме на рѣка и стария и новия Уставъ на Дружеството (или, по-добрь, измѣненіята на първия, утвърдени вече отъ правителството) но ни въ една ни въ друга ние не можахме да намѣримъ какво-годѣ постановление, което да облича Управителния Съвѣтъ съ пълномощия да се распорѣждатъ съ капиталитѣ на акционеритѣ по свое усмотрѣние. Но съществото на работата, впрочемъ, това и не може да бѣде инѣкъ. Управителния Съвѣтъ на кое и да е акционерно дружество не е стопанинъ на дружественитѣ капитали, не е безконтроленъ сатрапъ, наложенъ на акционеритѣ отъ страна на когото и да било, а чисто и просто една власть административна и стопанска, дадена отъ притѣжателитѣ на дружественния имотъ на нѣколко довѣрливи лица, които могатъ да я употребяватъ и да се ползватъ отъ нея само въ тѣсния кръгъ на уставнитѣ постановления, и въ никакъвъ случай *не по-широко* отъ тѣзи постановления.

Тѣй стои въпроса, погледнатъ отъ едно принципиално становище.

Сега да видимъ, какъ стои работата, ако рѣчемъ да я разгледаме отъ практическа глѣдна точка.

Ще ни възразятъ, може-би, че въ извѣстни *екстренни случаи*, когато интереситѣ на дружеството изискватъ земяното на една бѣрза и рѣшигелна мѣрка, Управителния съвѣтъ, който носи моралната и юридическа отговорностъ за правилното и позотворно ржководение на дружественнитѣ работи, не е и не трѣбва да бѣде стѣсенъ отъ формалнитѣ постановления на устава си, които да му свързватъ рѣцѣтъ и да го турятъ въ необходимостъ да жертвува нѣкой пѣтъ най-жизненитѣ интереси на акционеритѣ, само и само да спази мъртвата буква на устава.

Съгласни сме. Да видимъ, обаче, такъвъ ли е случая, по поводъ на който ние възбудихме въпроса за правата на Управителния Съвѣтъ на Дружество „България“.

Ние не знаемъ, да ли наследника на Българския Прѣстолъ е ималъ пужда отъ подарѣка, който му се приготвили и тѣзи дни му поднасятъ г. г. П. А. Поповъ, Г. Теодоровъ и Ив. Чоранчиевъ, и да ли патриотическото умиление на тѣзи почтени господа, по случай „великитѣ“ и „епохални“ събития отъ 2 Февруарий е било толкова пламенно и дълбоко, щото въикашното му проявление е трѣбвало да се изрази съ цифрата 50000 лева, — считаме се въ право да мислимъ, обаче, че даже и да сж вѣрни нашитѣ прѣдположения, Управителния Съвѣтъ можеше на, ако щете, и трѣбваше да направи своя подарѣкъ, по принципа „noblesse oblige“, но безъ да закача въ нищо невиновитѣ дѣбове на г. г. акционеритѣ. Надѣмъ се, че членоветѣ на Съвѣта сж достатъчно богати и заможни хора, за да могатъ сами, отъ собственитѣ си каси, да заплащатъ съ кръгли цифри своитѣ патриотически пориви и умиления. . .

Но не е само туй. Да допустимъ, че интереситѣ на Дружеството, които ние, като стоящи далечъ отъ неговото управление, може би не познаваме толкова добрь, *дѣйствително* сж изисквали да се направи единъ подарѣкъ отъ 50000 лева на прѣстолонаслѣдника. Добрь. Но тогава произволната постѣжка на Управителния Съвѣтъ, би могла да се извини само съ едно иѣщо, а именно съ *екстренността* на работата, съ петърѣщата оглагателство *бѣрзина* на рѣшеніето.

А гдѣ е, въ дадения случай, *екстренността, бѣрзината*? Въ това ли сж заключаватъ тѣ, че подарѣка, рѣшенъ и одобренъ още прѣзъ Февруарий, се поднася едвамъ въ края на Октомврий? Нима въ течението на тѣзи 8 мѣсеца Управителния Съвѣтъ не е ималъ възможностъ да свика едно извънрѣдно общо събрание на акционеритѣ, да имъ раскаже работата и да земе тѣхното съгласие, когато дѣлото се касае до тѣхнитѣ дѣбове? Сѣмъ да увѣримъ Управителния Съвѣтъ, че ние, като акционери на дружеството, ако бихме биле повикани на общо събрание *и билме се убѣдили въ употребата да се направи подарѣка на прѣстолонаслѣдника*, не само щѣхме да поддржимъ мнѣніето на Съвѣта, ами щѣхме да настояваме да се увеличи двойно и тройно тѣзи сумма, понеже тя ни се види твърдѣ малка, въ сравнение съ цѣлѣта която се имали прѣдъ видъ щедритѣ дарители . . . на чуждѣ имотъ.

Прѣдвиздаме, впрочемъ, още едно възражение отъ страна на г. г. управляющитѣ на дружеството „България“ и то е, че въ послѣдното общо събрание на акционеритѣ тѣ имъ *съобщиха* за *направения вече* отъ тѣхъ подарѣкъ, по това няколко не мѣнява схжността на работата, понеже цѣлия градъ знае, какво бѣше това общо събрание и какви мѣрки употреби управителния съвѣтъ, за да не се даде думата на нѣкои отъ г. г. акционеритѣ които поискаха да кажатъ нѣщо по „доклада“ и „подарѣка“. Ние помнимъ добрь, колко шикани сж правиха, напр., на г. Ив. Вѣлинова, за да не може той да опонира на съвѣта, какъ се отнемаше думата на г. Н. Кръстева, какъ, безъ всякаво гласуване, се отхвърляха прѣдложенията на г. Сп. Стомонякова и на други акционери, на които цѣма нужда да изброяваме тукъ имената. На и какво можеше да се каже срѣщу единъ подарѣкъ, който бѣше *направенъ вече*, и то въ полза на прѣстолонаслѣдника? И струваше ли, най-послѣ, да се опонира на единъ съвѣтъ, който съ неприличното и пгитолератното си повѣдение до толкова възмути акционеритѣ, щото цѣла масса отъ тѣхъ напустнаха мѣстата си и си излѣзоха демонстративно отъ засѣданието, още прѣди изборитѣ, като, по този начинъ, оставиха „бойното поле“ пеключително на „нашигѣ“.

— Познато е, мислимъ, на читателитѣ ни, че между многото и голѣми благодѣния, съ които „белгийското“ правителство на г. Стоилова мисли да ошастливи нашия градъ, е и устройството на единъ *кей* на Дунава. Но не знаемъ да ли имъ е познато, че плана на тоя *кей* се работи отъ единъ инженеринъ чужденецъ, който живѣе постоянно въ Галацъ и който ще земе за своя трудъ, до колкото можахме да узнаемъ, колосалното възнаграждение отъ повече отъ 20,000 лева. Нѣмаме претенциитѣ да разбираме отъ инженерство, та да искаме подробни обяснения за тѣзи твърдѣ почтенна сумма, или да си прѣдложимъ услугитѣ да изработимъ плана по-ефтино. Но имаме право, мислимъ, да попитае общинското управление, толкова ли е то богато, щото за едно отиваніе до Галацъ на г. г. кмета и инженера Тонева и прѣстояване тамъ два дена, да имъ плаща 780 лева? Или и тѣзи господа отъ „новата епоха“ се считатъ въ право да си *назначаватъ* дневни по 200 лева, за смѣтка на оголѣлата ни община, както това правятъ г. г. министритѣ — за смѣтка на праздния държавенъ ковчегъ?

Наистина многострадаленъ и дълготѣрѣливъ е злочестия „бранианъ чувалъ“ . . .

— Понеже стана дума за градския съвѣтъ, нека ни бѣде позволено да му зададемъ още единъ малѣкъ въпросъ. На какво основание е отстѣпилъ той на тухларското дружество „Трудъ“ едно градско мѣсто отъ 40,000 квадр. метра по 6 *стотинки* за метра, и защо не е послушалъ мнѣніето на единъ отъ почетнитѣ си членове, който, възмутенъ отъ този ужасенъ непотизмъ (извѣстно е, че въ дружеството „Трудъ“ сж акционери мѣстнитѣ голѣми и влиятелни хора) е прѣдложилъ просто *да се хариже* мѣстото на г. г. акционеритѣ, та да не се поше мѣрси общинското управление съ такива „дреболи“. —

— На свършване молимъ, ако е възможно, да ни се отговори и на слѣдното интересно питаніе. **Въ коя отъ градскитѣ книги** сж записани доходитѣ отъ ланския **патинажъ**, който г. Кмета бѣ устроилъ на мѣстото на

*) Осгроумнитѣ френци сж нарѣкли петъ — шестината дена, които Царската двойка прѣвѣра въ тѣхната столица — „руската недѣля“.

бжджата градска градина, за въ полза на бѣднитѣ въ града, и на кой спрѣхъ, кога и колко пари отъ тѣзи доходи сж биле раздадени?

— В. „Народни Права“, въ единъ отъ послѣднитѣ си бройове обнародва едно антрефиле, въ което се говори за начинътъ, по който извѣстнитѣ въ градътъ ни банкери Г-да Бр. Симеонови, истеглювали голѣми сумми както отъ Народната и Търговска банки, тъй и отъ дружество „Гирдапъ“. Какви сж отношенията на тия банкери къмъ другитѣ банки, за сега намъ не е извѣстно, но ний сме въ състояние да утвърдимъ по най-категорически начинъ, че писаното въ „Народни Права“ по истеглюване на сумми отъ дружество „Гирдапъ“, което се приписва на Г-да Бр. Симеонови, е съвѣтъ невѣрно, тъй като тая банкерска кжца нѣма абсолютно никакво земаще-даване съ това дружество. Това дружество е дало не еднократно доказателства за солидното свое функциониране и ний никакъ не се съмнѣваме, че то ще води и управлява своитѣ работи все тъй солидно, както е винаги до сега било.

— Комиссията, натоварена съ постройката на здание-то на дружество „Гирдапъ“, ни моли да публикуваме слѣдущето:

„Писаното въ в. „Народни Права“, дѣто се упрѣкава завѣдущий постройката архитектъ Г-нъ Златовъ за фаворизиране прѣдприемачътъ и за допускане лошъ материалъ, е и лъжовно и тенденциозно: лъжовно е, защото нѣма нищо вѣрно въ това, а тенденциозно — защото е извѣстно лицето, което не може още да забрави златнитѣ врѣмена, които безвъзвратно са за него изчезнали. Всички материали сж бивали винаги преглеждани отъ комисията, която никога не е престанала да има пълно довѣрие въ Г-нъ Златова, който не веднѣждъ е далъ доказателства на своята честностъ, акуратностъ и умѣние. Дружеството „Гирдапъ“ е напълно задоволено както отъ планътъ, съставенъ отъ Г-на Златова, който е точно екзекутиранъ, съ малки измѣнения, направени съ съгласието на Комиссията и на Управ. Съвѣтъ, тъй сжщо и съ ръководството и надзорътъ на постройката.

— По причина на многото материалъ, продължението на интересния подлистникъ, който почнахме въ първия брой на вѣстника си, се отлага за до-пжти.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА.

Миналата недѣля излѣзе първия брой на вѣстника нашъ събратъ, „Руссен-ки Гласъ“. Въ вѣстника сж помѣстени нѣколко хубави статии по неотдавнашното расту-рѣние на камарата, които, като исклучимъ нѣколкото несправедливи патаквания, що сж въ тѣхъ правятъ на руссофилитѣ, за познатата имъ привързаностъ къмъ освободителката на българския народъ и двѣ-тригѣ подмивания къмъ истрититѣ и исхабени вече обвинения на русекитѣ приятели у насъ въ „бунтове“, „комплоти“ и „убийства“, — правятъ прѣкрасно впечатление. Най-много ни се хареса статията: „Гдѣ е злото“. . . , която заслужава да бѣде прочетена отъ всѣкого.

В. „Руссенски Гласъ“ ще излиза въ неопрѣдѣлени дни, ще има врѣмения характеръ и ще се занимава исклучително съ прѣдстоящата избирателна борба.

Ние съ удоволствие посрѣщаме появяването на „Руссенски Гласъ“ и му желаемъ пълна сполука въ постиганье на прѣкрасната цѣль, която гонятъ основателитѣ му. Редакторъ на вѣстника е Д-ръ П. Стайковъ.

Послѣднитѣ два броя на в. „Свобода“ (N N 1999 и 2000) съдържатъ нѣколко добри написани статии по отказа на Княза да изпълни толкова справедливитѣ искания на оппозиционнитѣ шефове, прѣдъ видъ обезпечението свободата на прѣдстоящитѣ законодателни избори, — съ каквито статии почтенния органъ на Стамболовиститѣ, макаръ че съществува повече отъ 10 години, много рѣдко е можалъ да се похвали.

Тураме една добра нота на в. „Свобода“ за това хубаво измѣнение на языка й, и се надѣемъ, че за напредъ тя ще продължава да се води все тъй благоприятно.

Какво, обаче, да кажемъ за органа на „интелигентнитѣ“ управници — „Миръ“? Срамъ ни е просто да кажемъ, че това е вѣстникъ на едно българско правителство, официозенъ органъ на г. Стоилова. Искате ли доказателства? Заповѣдайте:

„Само единъ шарлатанинъ като Каравелова, човѣкъ, който нанесе печувани бѣди и смъртоносни рани на отечеството, самоедна развалена натура като него, е способна да се възмущава вчера отъ назначението на единъ нещастенъ стражаръ отъ Стамболовия режимъ, а днесъ — да се прѣгржца съ главата на Стамболовичината — Грекова, и да направи съ него съюзъ за обезпечение свободата на изборитѣ, може да изрива такива мръсотии противъ г. Стоилова — той образецъ на възпитанъ човѣкъ, той истински благороденъ рицаръ, (о, хо!) който е билъ щастливъ да излѣкува ония гангренирани рани, нанесени на отечеството отъ тоя изродъ — Каравелова и достойнитѣ му възпитанници отъ Стамболовичината. Но виноватъ е г.

Стоиловъ, че даде свобода на една усойна змия и съ рискъ нѣкога спаси оная, *) която бѣше на нхтъ да го намѣри въ Черната Дѣкия. Виноватъ е да, — че държи на служба тия безсѣвѣстни писачи около „Знаме“ за да иматъ възможностъ да го хулькатъ и искуватъ. Виноватъ е и за много други нѣща, но“

(брой 304.)

И това го говори единъ вѣстникъ, който има претенциитѣ да бѣде сериозенъ и солиденъ. Това се пише за г. Каравелова, който тъй списва своето „Знаме“, щото ни една обидна дума не се е срѣщала въ него срѣщъ патронитѣ на „Миръ“, ни единъ намекъ даже не се е направилъ за авторитѣ на изриватѣ писма, сегашни най-голѣми вѣрноподданици.

Да говоримъ ли и за това, гдѣто „Миръ“ на едно мѣсто въ сжщия брой нарича г. Д. Цанкова „дъртия оселъ“ и не оставя на покой даже ба еибардитѣ на г. А. Люцканова?

Достоенъ вѣстникъ на хора безъ съвѣсть и безъ срамъ. . . .

*) т. е. г-жа Каравелова, която, както е познато, г. Стоиловъ защищава по възбуденото срѣщо нея отъ Стамболова дѣло за „прѣдательство“.

ОБЯВЛЕНИЯ

ПОСРѢДНИЧЕСКО КНИЖАРСКО БЮРО
на
Д. М. ЗЛАТЕВЪ, Руссе.

Въ посрѣдническото ми бюро се намиратъ разни книги и списания за продажъ: учебници, романи, повѣсти и др. и всички мѣстни и чуждестранни вѣстници и списания. Правя замѣна съ книжаритѣ съ слѣдующитѣ книги: Геройчески раскази отъ Абаза, въ прѣводъ отъ Капитанъ Марковъ, сжщо и съ книгата Тригометрия и Землемѣрия, (Робинсонова математическа серия), преводъ отъ Английски; и др.

За споразумение желающитѣ да се адресиратъ до бюрото.

2—4

ТИПО-ХРОМО-ЛИТОГРАФИЯТА

на

ДРОБНЯКЪ & КРЪСТЕВЪ ВЪ ГР. РУССЕ.

Извѣсаява на всѣкого а особено на Господа Книжаритѣ, че е приготвила стѣнни календаръ „България“ за 1897 год. изящно изработенъ съ 4 краски и украсенъ съ ликътъ на Н. Ц. В. Прѣстонослѣдника. Сжщо е приготвила и отходящи календари за откъсване всѣкой день, съ старъ и новъ стилъ, изящно изработенъ съ 14 краски.

Въ книжний магазинъ сжщото завѣдение се фабрикуватъ тетрадки за краснописание и упражнения, украсени съ литографирани корици, отъ най-чиста бѣла хартия съ цѣни най-износни.

Изработка всѣкакви печатарски и литографически нѣща, чисто и изящно; особено внимание обръща върхъ изработване акциитѣ на акционернитѣ дружества, като до сега е изработила акции на повече отъ 20 дружества включително и ония на Българ. Търг. Банка въ тоя градъ. Образци веднага доставя на желающитѣ.

2—5.